

Література

1. Бобкова А. Г., Павлюченко Ю. М. Господарсько-правова відповідальність. Велика українська юридична енциклопедія: у 20-ти т. Т. 15: Господарське право / редкол.: В. А. Устименко (голова) та ін.; Нац. акад. прав. наук України; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків: «Право», 2019. 784 с.
2. Господарський кодекс України: Закон України № 436-IV від 16.01.2003 р. Відомості Верховної Ради України (ВВР), – 2003. – № 18-22. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
3. Новошицька В. І. Щодо вартості втраченого, пошкодженого або знищеного майна у складі збитків у сфері господарювання. Правничий часопис Донецького університету. 2019. № 1. С. 28–34.
4. Новошицька В. І. Відшкодування збитків у сфері господарювання: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Вінниця, 2017. 23 с.

УДК 336.7:351(477)

Мароко М. А., здобувач освіти
Кипич І.В., науковий керівник, к.ю.н., доцент
Київський національний університет
технологій та дизайну

ПОЛІТИЧНІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ОСНОВИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Актуальність дослідження цієї теми пояснюється тим, що фінансова система України функціонує в умовах значної економічної нестабільності та постійних змін. На її розвиток впливають такі фактори, як інфляційні процеси, державний борг, недостатній рівень інвестицій, а також зовнішні економічні та політичні виклики. У таких умовах особливо важливою стає роль держави у формуванні ефективної фінансової політики, спрямованої на підтримання стабільності банківської системи та забезпечення ефективного функціонування фінансових установ.

Фінансова безпека держави передбачає такий стан фінансової системи, за якого вона здатна стабільно функціонувати та протистояти різноманітним економічним загрозам. Важливу роль у цьому процесі відіграють політичні механізми, які визначають основні напрями державного впливу на фінансову сферу. До таких механізмів можна віднести нормативно-правове регулювання діяльності фінансових установ, проведення ефективної монетарної політики, формування збалансованої бюджетної системи та здійснення державного контролю за діяльністю фінансових інституцій. Саме завдяки таким

інструментам держава може впливати на стабільність фінансового сектору та створювати умови для його розвитку.

Одним із важливих напрямів забезпечення фінансової безпеки є підтримка стабільності банківської системи. Банки виконують ключову роль у перерозподілі фінансових ресурсів, кредитуванні економіки та забезпеченні руху грошових коштів. Тому їх надійність і стабільність мають велике значення для функціонування всієї фінансової системи. Ефективний банківський нагляд, достатній рівень капіталізації банків та прозорість їх діяльності сприяють зміцненню довіри до фінансового сектору та підвищують його ефективність.

Важливим напрямом державної політики є також удосконалення бюджетної системи та підвищення ефективності управління державними фінансами. Раціональне використання бюджетних коштів, оптимізація державних видатків і зменшення дефіциту бюджету сприяють підвищенню фінансової стабільності країни. У свою чергу це створює умови для більш ефективного розвитку фінансово-кредитної системи та сприяє економічному зростанню.

Окрему увагу необхідно приділяти боротьбі з тіньовою економікою та фінансовими правопорушеннями. Наявність значного обсягу неофіційних фінансових операцій негативно впливає на розвиток економіки та зменшує надходження до державного бюджету. Крім того, важливим аспектом забезпечення фінансової безпеки є інтеграція фінансової системи України у міжнародний економічний простір. Це передбачає адаптацію національного законодавства до міжнародних стандартів, розвиток фінансових інститутів та підвищення ефективності діяльності органів державного регулювання. Використання міжнародного досвіду може сприяти підвищенню стабільності фінансового сектору та зміцненню позицій України на світових фінансових ринках.

Отже, фінансова безпека є важливим фактором стабільного розвитку фінансово-кредитної системи держави. Ефективні політичні механізми її забезпечення сприяють зміцненню фінансових інститутів, підвищенню надійності банківської системи та створенню сприятливих умов для економічного розвитку. У сучасних умовах особливого значення набуває вдосконалення державної фінансової політики, підвищення прозорості фінансових процесів, посилення контролю за використанням фінансових ресурсів та впровадження сучасних підходів до управління фінансовими ризиками.

Література

1. Національний банк України. Звіт про фінансову стабільність. Київ : НБУ, 2024. URL: <https://bank.gov.ua> (дата звернення: 17.03.2026).
2. Коваленко В. В., Коваленко О. Г. Фінансова безпека України: сучасні виклики та механізми забезпечення // Фінанси України. 2023. № 5. С. 25–38.

3. Школьник І. О., Волохата К. О. Фінансова безпека держави: теоретичні засади та практичні аспекти в Україні // Економіка та держава. 2023. № 8. С. 12–18.

Амбруш Д. Л., здобувачка освіти,
Коваль О.М., к.ю.н., доц.
Київський національний університет
технологій та дизайну

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІПФЕЙКІВ: ВИКЛИКИ ДЛЯ СИСТЕМИ ДОКАЗІВ У ЦИФРОВУ ЕПОХУ

Розвиток цифрових технологій на межі першої та другої чвертей ХХІ століття ознаменувався якісним стрибком у сфері синтезування медіаконтенту, що призвело до виникнення феномену дівфейків. Термін «дівфейк» (DeepFake), що походить від поєднання понять «глибинне навчання» (Deep Learning) та «підробка» (Fake), відображає складний процес використання штучного інтелекту для створення надзвичайно реалістичних зображень, аудіо- та відеоматеріалів.

На відміну від традиційних методів маніпуляції медіа, таких як ретушування або монтаж, дівфейки базуються на алгоритмах нейронних мереж, які аналізують тисячі одиниць вихідних даних (фотографій, зразків голосу) для побудови динамічної «цифрової маски». Ця маска накладається на відео іншої людини, при цьому штучний інтелект забезпечує повну синхронізацію міміки, рухів губ та жестів, що робить результат практично невідрізним від реальності для пересічного спостерігача [1].

Правова природа дівфейків є дуалістичною. З одного боку, технологія має значний позитивний потенціал у креативних індустріях, зокрема в кінематографії для «оживлення» акторів, виправлення технічних дефектів зйомки або вдосконалення дубляжу [2]. У маркетингових стратегіях використання синтетичних образів відомих осіб дозволяє створювати персоналізований та інноваційний контент, як це було продемонстровано у кампаніях за участю Ліонеля Мессі.

З іншого боку, здатність перетворювати будь-яку особу на «віртуальну маріонетку», що говорить або робить те, чого не було насправді, відкриває безпрецедентні можливості для дезінформації, шахрайства та підриву національної безпеки [1].

Ця технологічна трансформація створює фундаментальні виклики для правової системи, оскільки традиційні уявлення про автентичність цифрового контенту виявляються застарілими. У цифрову епоху «бачити» більше не означає «вірити», що вимагає перегляду базових принципів доказового права та впровадження нових механізмів верифікації інформації. Ситуація ускладнюється тим, що технологічний розвиток значно випереджає темпи